

Full diocesà

3 de maig del 2015

p4 i p5 – Activitats estivals per a joves i infants

p6 – Missatge del Papa per a la Pasqua del malalt

Mare de Déu de l'Alba

Una de les imatges de Maria més antigues que es conserven a Tàrrrega és la imatge que estava en una de les façanes laterals de l'església parroquial.

Aquesta imatge gòtica, de la segona meitat del segle XIV, està relacionada amb diversos models francesos, com els que es poden observar a la catedral de Tournai. La imatge va ser restaurada l'any 2007 i actualment es pot veure a l'exposició «Tragèdia al Call. Tàrrrega 1348», en espera de retornar definitivament a l'església parroquial.

Potser aquesta imatge estava relacionada amb la primitiva talla de la Mare de Déu de l'Alba que es venerava a l'interior del temple. La imatge de l'Alba ha anat variant al llarg dels segles, ja que l'original es va perdre en l'incendi produït l'any 1845 i una altra vegada en el decurs de la guerra civil.

La festa de la Mare de Déu de l'Alba se celebra el 14 de maig i, juntament amb la diada de les Santes Espines, el dia 13 de maig, conforma la Festa Major de la capital de l'Urgell.

*De la vida sou l'Aurora,
sou l'Estrella dels matins,
sou la Mare protectora
que empareu els targarins.*

«Que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets...»

Diumenge V de Pasqua / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars. L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samària. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant. (9,26-31)

Salm responsorial

En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec. (Salm 21)

Lectura de la primera carta de sant Joan

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres. (3,18-24)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dóna fruit en mi el Pare la talla, i la que dóna fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja

sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit, perquè sense mi no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.»

(15,1-8)

«Jo sóc el cep,
i vosaltres, les
sarments. Qui està
en mi i jo en ell dóna
molt de fruit, perquè
sense mi no podríeu
fer res. Si algú se
separa de mi, és
llançat fora...»

Que Crist sigui la vida de la nostra vida!

Joan Mir i Tubau, prev.

Avui escoltem com Jesús fa servir un altra imatge —diumenge passat era la del «bon pastor»— per a definir-se ell mateix: «Jo sóc el cep veritable.» Nosaltres, els qui volem seguir Jesús, som les sarments. L'objectiu d'aquesta relació íntima entre el cep i les sarments és donar fruit. Però això solament s'aconsegueix si estem en Jesús. Un comentari d'una gran finor espiritual d'aquest «estar en Jesús», el féu la jove religiosa carmelita francesa Elisabet de la Trinitat (1880-1906), que va escriure això: «"Estigieu en mi." És el Verb de Déu que dóna aquesta ordre, que expressa aquesta voluntat. Estigieu en mi, no per uns instants, per algunes hores que han de passar, sinó "estigieu...", d'una manera permanent, habitual. Estigieu en mi, pregueu en mi. Adoreu en mi, estimeu en mi, sofriu en mi, treballeu, obreu en mi.»

Lluny de Jesús, no podem fer res. Units a Jesús, és possible donar molt de fruit. I aquest fruit, segons sant Joan, es resumeix en creure en Jesucrist i estimar-nos els uns als altres, «tal com ens ho té manat» (lectura segona). Però donar fruit no pas de cara al nostre èxit personal sinó per a donar glòria a Déu Pare. Amb la nostra conducta il·luminem o entelem, als ulls dels altres homes, la glòria del Pare.

Avui som primmirats a cuidar les nostres relacions amb els altres, i fem bé, perquè ens adonem que ens fan viure, que ens porten felicitat. La nostra relació personal amb Crist també l'hauríem de cuidar al màxim, per tal que, com també escriu sor Elisabet, «ell sigui la Vida de la nostra vida», ell sigui la nostra felicitat plena.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

4 dilluns

—Sant Florià, màrtir (†304)
—Santa Pelàgia, màrtir (s.IV)
Fets 14,5-18 / Salm 113b /
Joan,14,21-26

5 dimarts

—Sant Teodor, bisbe (602-690)
Fets 14,19-28 / Salm 144 /
Joan 14,27-31a

6 dimecres

—Sant Joan "ante portam latinam" (†s.I)
—Sant Domènec Savio (1842-1857)
Fets 15,1-6 / Salm 121 /
Joan 15,1-8

7 dijous

—Santa Gisela, màrtir
—Sant August, màrtir
Fets 15,7-21 / Salm 95 /
Joan 15,9-11

8 divendres

—Santa Maria, mitjantcera de totes les gràcies
—Sant Víctor (†303)
Fets 15,22-31 / Salm 56 /
Joan 15,12-17

9 dissabte

—La Mare de Déu dels Desemparats
—Sant Alger, bisbe
Fets 16,1-10 / Salm 99 /
Joan 15,18-21

10 diumenge VI de Pasqua / Cicle B

—Sant Joan d'Àvila, prevere (1499-1569)
Fets 10,25-26.34-35.44-48 / Salm 97 / 1 Joan 4,7-10 / Joan 15,9-17

La imatge

Projecte de decoració del presbiteri de l'església de Santa Coloma de Centelles. Joan Rifà i Benet

Jesús és el cep veritable, nosaltres les serments. Perquè les branques donin fruit han d'estar unides al tronc i rebre la seva saba. Cal mantenir lligams d'amor amb Jesús. Perseverant en el seu amor donarem fruits de germanor, de justícia, de fidelitat i de joia. És la manera cristiana de glorificar Déu. Ens ho diu el mateix Jesucrist.

Viu l'estiu amb la Delegació de Joves

Redacció

Us proposem les activitats organitzades des de la Delegació de Joves per a aquest estiu, per tal d'anar planificant una agenda que es preveu ben intensa.

Comencem:

De l'1 al 3 de juliol

Colònies esportives per a escolans. Després del bon acolliment de l'edició anterior, tornen les colònies adreçades a escolans. S'organitzaran diferents campionats en un ambient esportiu que es preveu espectacular. També hi haurà premis!

Del 6 al 12 de juliol

Colònies d'estiu per a joves. Destinades a joves de 13 a 17 anys, i també per a nens de 8 a 12 anys. Es duran a terme a l'Esquirol, i s'han organitzat moltíssimes activitats en un entorn incomparable: jocs, dinàmiques, piscina, cinema, excursions, espais de diàleg, esport per a tots els gustos i moments a fi de compartir l'alegria de ser viu a l'estiu. Tot està preparat perquè sigui una setmana ben intrèpida. Qui prova l'experiència, repeteix!

La notícia

Jornada sobre santa Teresa a Vic

Redacció

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic organitza, en commemoració del 500è aniversari del naixement de santa Teresa de Jesús, una jornada sobre aquesta dona extraordinària que s'avançà al seu moment històric i aconseguí ser mestra d'espiritualitat mentre transformava la vida interna de la comunitat cristiana.

Tenim el plaer de comptar amb la col.laboració del Dr. Agustí Borrrell, carmelita descalç, i Mercè Gras, arxivera de l'Arxiu de Carmelites Descalços de Catalunya i Balears. Gràcies a ells, aprofundirem en la vida i missatge de Teresa de Jesús i coneixerem el seu influx a Catalunya.

La jornada tindrà lloc el pròxim dimarts 12 de maig al Seminari de Vic, a les sis de la tarda. És un acte obert a tothom i hi esteu tots convidats. Agraïrem que ho feu arribar a aquelles persones que hi puguin estar interessades i se'n puguin beneficiar.

Del 2 al 9 d'agost

Pelegrinatge jove a Àvila i trobada europea de joves. Fa 500 anys del naixement de santa Teresa, i les delegacions de Joventut de les diòcesis catalanes (SIJ) proposen una setmana d'agost seguint les seves petjades. Començarem pelegrinant tres dies de Segòvia a Àvila, tot meditant el seu «Camí interior», i acabarem participant, amb milers de joves vinguts de tot Europa, en la Trobada Europea de Joves, on, a través de gimcanes, jocs, concerts, pregàries i xerrades, descobrirem com el missatge de santa Teresa és més actual que mai. No us ho perdeu!

14 d'agost

Un far en la nit. La nit del 14 al 15 d'agost ens trobarem al santuari de Puig-agut per viure una vetlla jove d'adoració, amb cants i un ambient de pregària únic. Hi haurà intencència i possibilitat d'acampar.

Trobareu més informació de totes les activitats a la pàgina web de la delegació (www.jbvic.com), i també trucant al 656 366 337 o enviant un correu a joves@bisbatvic.com. Reserveu les dates a la vostra agenda i animeu-vos a experimentar un estiu ben viu!

Saviesa del cor és servir el germà, és estar amb el germà

Fragments del missatge pontifici amb motiu de la Pasqua del Malalt

El tema d'enguany ens convida a meditar una expressió del llibre de Job: «Jo era els ulls del cec i els peus del coix» (29,15). Voldria fer-ho en la perspectiva de la *sapientia cordis*, 'la saviesa del cor'.

Aquesta saviesa no és un coneixement teòric, abstracte, fruit de raonaments, sinó que, com la descriu Jaume en la seva carta, és «pura; després, pacífica, amable, dòcil, plena de misericòrdia i de bons fruits, sense parcialitat ni hipocresia» (3,17). Per tant, és una actitud infosa per l'Esperit Sant dins la ment i el cor de qui sap obrir-se al sofriment dels germans i hi reconeix la imatge de Déu, de manera que fem nostra la invocació del Salm: «Ensenya'ns a comptar els nostres dies / per obtenir la saviesa del cor» (Sl 90,12). En aquesta *sapientia cordis*, que és do de Déu, podem resumir els fruits de la Jornada Mundial del Malalt.

Saviesa del cor és servir el germà. En el discurs de Job que conté les paraules: «Jo era els ulls del cec i els peus del coix», es posa en evidència la dimensió de serveis als necessitats per part d'aquest home just, que gaudeix de certa autoritat i té una posició rellevant entre els ancians de la ciutat. La seva talla moral es manifesta en el servei al pobre que demana ajuda, així com també a ocupar-se de l'orfe i de la viuda (vv. 12-13).

Quants cristians donen testimoni també avui, no amb les paraules, sinó amb la seva vida radicada en una fe genu-

ina, i són «ulls del cec» i «peus del coix»; persones que estan al costat dels malalts que tenen necessitat d'una assistència continuada, d'ajuda per a rentar-se, per a vestir-se, per a alimentar-se. Aquest servei, especialment quan es prolonga en el temps, es pot fer fatigós i pesat. És relativament fàcil servir uns quants dies, però és difícil tenir cura d'una persona durant mesos o anys, fins i tot quan ja no és capaç d'agradir-ho. I, malgrat això, quin gran camí de santificació no és aquest! En aquests moments es pot comptar de manera particular amb la proximitat del Senyor, i és també un suport especial per a la missió de l'Església.

Saviesa del cor és estar amb el germà. El temps que passem al costat d'un malalt és un temps sant. És lloança a Déu, que ens conforma a la imatge del seu Fill, el qual «no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom» (Mt 20,28). Jesús mateix va dir: «Jo, enmig de vosaltres, sóc com el qui serveix» (Lc 22,27).

Demanem amb fe viva a l'Esperit Sant que ens atorgui la gràcia de comprendre el valor de l'acompanyament, sovint silencios, que ens porta a dedicar temps a aquests germans i germanes que, gràcies a la nostra proximitat i al nostre afecte, se senten més estimats i consolats. En canvi, quina gran mentida s'amaga darrere certes expressions que insisteixen molt en la «qualitat de vida», per a induir a creure que les vides greument afligides per malalties no serien dignes de ser viscudes.

L'article

La missió de la misericòrdia

José H. Gómez, arquebisbe de Los Angeles

En aquest temps en què celebrem la Resurrecció, el papa Francesc ens ha fet un gran regal. Ha anunciat un Any Sant, un Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia. S'iniciarà durant l'Advent, el 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció, i continuarà fins a la solemnitat de Crist Rei, pel novembre del 2016. Per a mi, la misericòrdia és la missió de tot cristià i la missió de l'Església. L'Església existeix per a evangelitzar i la misericòrdia de Déu és sempre el contingut de l'evangelització. La misericòrdia és la revelació de Déu per a nosaltres, és la bona nova que l'Església proclama. Vull que siguem una Església que evangelitza, una Església que dona testimoniatge de la misericòrdia de Déu en tot el que fem. Una Església que comparteix l'amor de Déu i el fa real per a cada persona en la nostra societat.

La misericòrdia és més que un sentiment: significa acció

La misericòrdia és el nucli de l'Evangelí i hem de mirar que també sigui el centre de la nostra identitat com a cristians. Jesús va prometre que els misericordiosos serien beneïts amb la misericòrdia. Per tant, la misericòrdia és la benedicció que hem de tractar de compartir en la nostra vida quotidiana, en les nostres actituds, en les nostres accions.

Tots sabem que la misericòrdia és més que un sentiment. Misericòrdia significa acció. Misericòrdia significa donar menjar al famolenc, donar beure a l'assedegat, vestir el nu, donar abric al qui no té casa, visitar els malalts i els presos, enterrar els morts.

Les obres de misericòrdia són obres de pau i de justícia per als pobres, els malalts, els qui sofreixen i els vulnerables, i per a tots aquells que viuen als marges de la societat.

En les nostres relacions personals, la misericòrdia significa tenir més paciència i tendresa amb els qui estan a prop de nosaltres. Misericòrdia significa donar a la gent el benefici del dubte, permetent-los una segona oportunitat. Misericòrdia significa perdonar els altres com hem estat perdonats nosaltres.

El papa Francesc ho diu molt bé: «Que n'és, de difícil, moltes vegades perdonar! I, no obstant això, el perdó és l'instrument posat a les nostres fràgils mans per a aconseguir la serenitat del cor. Deixar caure el rancor, la ràbia, la violència i la venjança són condicions necessàries per a viure feliços.»

Hem de proclamar la bella realitat de la compassió i la tendresa de Déu. Som cridats a ser missioners de l'amor i la misericòrdia de Déu. És una bella aventura, anar a portar la bellesa de la misericòrdia de Déu als nostres germans.

La Dita

«Qui fa un cove fa un cistell»

Sebastià Codina, prev.

La confiança mútua hauria de ser una excel·lent eina per a conrear la bona avinença i l'entesa entre les persones. No sempre és així i, sense adonar-nos-en, neixen els malentesos. Tothom pot canviar. Tothom pot millorar, i també empitjorar. Cal tenir sempre confiança: sense aquesta no pot subsistir ni una banda de malfactors. Desconfiar de tot i de tothom és senyal de poca salut mental. La desconfiança és la mare del desmanec. Els desmanecs provoquen desgavells i desordres. Ser gaire desconfiat i deixar entrar a casa la desconfiança pot fer que les amistats saltin per la finestra a corre-cuita. Confiar i desconfiar deu venir de fe...

Perquè pugui haver-hi bones relacions humanes amb tots els qui tractem, dia a dia, cal saber fiar-se'n una mica.

El cor de l'home està fet per a l'infinit

Romà Casanova, bisbe de Vic

En la pregària adreçada a Maria, Mare de l'Evangelí vivent, amb la qual el Sant Pare clou l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, llegim: «Aconseguiu-nos ara un nou ardor de ressuscitats per a dur a tothom l'Evangelí de la vida que venç la mort.» Estem de ple en el temps de Pasqua i hem de demanar que la gràcia pròpia d'aquest temps ens porti a viure l'alegria de la resurrecció de Crist en el més pregon del nostre cor i, al mateix temps, ens empenyi a la sortida evangelitzadora que la mateixa resurrecció de Crist ens demana, perquè la victòria de Crist sobre la mort no és sols per a uns quants, sinó per a tots els homes.

El Pla Diocesà de Pastoral vigent ens convida a aprofundir en la nostra realitat de deixebles i missioners de Jesús. I, entre les propostes d'accions, n'hi ha una de ben concreta i, al mateix temps, no pas difícil de realitzar, si hi ha voluntat de fer-ho: «Penjar a la façana de les esglésies una pancarta amb una frase que pugui ajudar a qui la veu i la llegeix a fer-se preguntes, a iniciar una recerca personal de sentit... (p.e.: "El cor de l'home està fet per a l'infinit").»

Tenim un missatge que no es pot recloure a l'interior dels temples

La sortida missionera que ens demana la nostra vocació cristiana significa sortir de l'àmbit de les nostres activitats habituals. Penjar una pancarta a l'exterior d'un edifici de l'Església expressa que nosaltres tenim un missatge que no es pot recloure a l'interior dels temples ni a l'interior dels nostres cors. A més, en la nostra cultura hi ha una gran profusió de missatges de tot caire que es fan presents en l'àmbit públic. El missatge cristià pot fer-se també present d'aquesta manera. Evidentment, que no és pas l'única manera. I, si aquesta no fos acompanyada pel

EL COR DE L'HOME ESTÀ FET PER A L'INFINIT.

testimoniatge de la vida i de la paraula explícita, seria més contraproductiu que no pas eficaç.

El sentit de la frase que som convidats a fer present en les façanes dels nostres edificis eclesials, com ja expressa el Pla Diocesà de Pastoral, és convidar a iniciar una recerca personal de sentit. Un dels perills de la nostra societat consumista és la de pensar que el sentit de la vida d'una persona és solament tenir més i més béns materials i viure més i més experiències. Com si el sentit de la vida fos solament acumular i viure en una cursa inacabable contra la realitat de la mort, que tard o d'hora apareix en el camí de la vida. Però la set de veritat i d'amor, de felicitat i de pau que hi ha en el cor de tota persona parla d'una realitat d'infinitud que solament Déu, en Crist, pot omplir. Ell és l'aigua de la vida, ell és el pa de vida, ell és el camí, la veritat i la vida.

